

havde Gæsterne ladet vente paa sig i over en Time, og da de endelig kom og blev sat tilbords, viste det sig, at de lige havde rejst sig fra en solid Middag. I otte Dage havde de turet rundt i Byen og til Ære for den norske Gæst afsøgt dens bedste Spisesteder med det tydelige Resultat, at de i Øjeblikket ikke taalte Lugten af Mad. Da den varme Ret blev baaret ind — en Aspargesbud- ding med rørt Smør — blev navnlig tykke Møller saa hvid i Ansigtet, at hun alvorlig frygtede for, han skulde faa ondt.

Forøvrigt havde de gjort sig hæderlige Bestræbelser for at bevare Anstanden, i hvert Fald, indtil den hede Vin og senere Whiskyflaskerne kom paa Bordet. Da hun kort efter Midnat trak sig tilbage, sad Møller med en Hinde over Øjnene som en Frø, mens Nordmanden var begyndt at blive lidt ubehageligt nærgaaende overfor hende.

Nu til Morgen havde Karsten gjort hende en Undskyld- ning for sine Gæsters Opførsel. Da hun spurgte ham, om det virkelig var nødvendigt, at de aabnede deres Hus for dens Slags Mennesker, havde han som sædvanlig svaret med et beklagende Skuldertræk.

„Men nu maa jeg gaa, Mor!“ sagde Jytte og gik hen til Spejlet for at knytte sit Slør. „Jeg vil kigge lidt ud til Meta. Du veed jo nok, de skal rejse. Det gør mig saa for- færdelig ondt for hende!“

At hun ogsaa havde et andet Ærinde hos sin Veninde, nævnte hun ikke noget om; men hun havde bestemt sig til nu at gøre Alvor af at betro Meta sin Tilstand for at faa Raad og Oplysninger af hende.